

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > פרשת השבוע תשסה 042 מטות

פרשת השבוע תשסה 042 מטות

ביאור במדרגות הנבואה

א.

וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר, זה הדבר אשר צוה ה'.

אומר רש"י, זה הדבר, משה נתנבא בכה אמר ה' כחצות הלילה, והנביאים נתנבאו בכה אמר ה', מוסף עליהם משה, שנתנבא בלשון זה הדבר.

הרי, שיש חילוק בין נבואת כל הנביאים כולם, לנבואתו של משה רבנו- כל הנביאים כולם נתנבאו בלשון 'כה' אמר ה', לשון של 'כה', ומשה רבנו נתנבא בלשון 'זה' הדבר.

אבל מבואר בדברי רש"י, שאין הכוונה שכל הנביאים נתנבאו בלשון 'כה', ומשה נתנבא רק בלשון 'זה' הדבר, אלא- 'משה מוסיף עליהם', כלומר, משה גם נתנבא ב'כה' וגם ב'זה'.

הרי שכחו של משה, הוא לא רק בלשון 'זה' הדבר, אלא כחו של משה הן בלשון 'כה' והן בלשון של 'זה'.

צריך ביאור הדברים- היכן היתה היניקה של כחו של משה רבנו בנבואה? אם שורש היניקה של משה רבנו ממקום יותר עליון, שהוא בחינת 'זה' שלמעלה מ'כה', מדוע אם כן הוא נתנבא גם בלשון 'כה' וגם בלשון 'זה'?

אלא שמתוך הדברים מתבאר, שהניקה של משה רבנו היא משתי המדרגות, גם ממידה שנקאת 'כה' וגם מהמידה שנקראת 'זה'.

ב.

צריך תלמוד, ביאור פנימיות הדברים.

משה רבנו נקרא- אדון הנביאים, שהוא השורש לכל הנביאים כולם. והרי, אף ששורש מדרגתו של משה, היא מבחינת 'זה',

אבל מצד כך שהוא שורש לנביאים כולם, הרי שהוא צריך שיהיה לו מקור של יניקה שתואמת להתפשטות.

ואם כן, מצד עצמו- הוא יונק נבואה מבחינת 'זה הדבר', מה שאין כן, מצד מה שהוא מקור והמשכה לכל הנביאים כולם, שעל שם כן הוא נקרא אדון הנביאים- הרי שהוא מתנבא ב'כה'. נמצא, שעצמיות נבואתו של משה- היא בבחינת 'זה', ומצד מה שמשה רבנו הוא שורש לנביאים כולם- הוא מתנבא ב'כה'.

הרי שלפי זה, מה שמשה רבנו נתנבא ממידה שנקראת 'כה'- זו לא העצמיות של נבואתו, אלא- זו ההתגלות של בחינת 'אדון הנביאים' שבמשה, שהוא שורש לנביאים כולם.

באמת, ההסתכלות הזו, היא מצד סוד ההדרגה, שהרי- אנחנו מסתכלים לפי זה, שיש כאן שתי בחינות בנבואתו של משה, והמידה שנקראת 'זה', היא למעלה מה'כה', וה'זה'- היא העצמיות של משה, מה שאין כן ה'כה'- היא ההתפשטות, כיצד משה הוא שורש להתפשטות של הנביאים כולם.

אבל, מצד סוד ההשתוות, צריך לבאר ולהבהיר- שהמידה שנקראת 'כה' והמידה שנקראת 'זה' הן במדרגה שוה, כלולות זו בזו, מאוחדות זו בזו, ובעומק, הן מידה אחת ממש.

ג.

'כה' ו'זה'- בגימ' לז', גימט' הב"ל.

עומק הדברים.

כידוע, שיש שני שורשים כלליים, לנשמות הנבראים כולם.

שורש דשורש- כולם נכללו באדם הראשון, ומצד כך, הרי שאין התפרטות ממש, רק מה שבתוך אדם הראשון יש את הקומה, היכן כל נשמה ונשמה נמצאת, אבל, אין כאן התפרטות בהתגליא ממש.

שלב שני- כבר קיימת מציאות של התפרטות, שזו בחינת קין והבל. וכל הנשמות כולן, נכללות בשני השורשים הללו, או בשורש של קין, או בשורש של הבל.

וכידוע, שנשמתו של משה- היא מבחינת הבל.

הרי, שהנבואה של משה, שנתנבא בשתי הלשונות, בלשון של 'כה' ובלשון של 'זה', זה גופא בחינת הבל שבבחינת משה.

ד.

עומק הדברים.

נבואתו של משה רבנו, היא נבואה- מצד נקודת השורש, הוא אדון הנביאים, הוא שורש לנביאות כולה.

נביא- מלשון 'ניב שפתיים'.

כשאנחנו מתבוננים במציאותו של משה רבנו, בבחינת הניב שפתיים שבו- היתה בכך תנודה.

מתחילה- משה היה מדבר כאחד כל האדם. ולאחר שפרעה נתן בפניו את הבדיקה לראות אם יש בו דעת, כידוע בדברי חז"ל, והגיש את ידו לאש, ולאחר מכן לפיו- מזה הוא נעשה כבד פה וכבד לשון, הרי שכאן אישתקיל מילוליה, הדבור נעתק ממנו בצורתו השלמה. ולאחר מכן, במעמד הר סיני שנתרפאו כל החולים כולם, ובכללם, נרפא משה רבנו עליו השלום- הוא חזר למצב של מדבֵר, שהניב שפתיים נמצא אצלו במהלך דתיקון.

הרי שאנחנו רואים כאן, שלשה שלבים במציאותו של משה. שלב ראשון- מדבר כאחד כל האדם, שלב שני, שהוא השלב האמצעי- יש כאן ביטול מה לכח הדבור של משה רבנו, והשלב השלישי- היא חזרה לנקודת הניב שפתיים במעמד הר סיני.

פשוט וברור הדבר, שיש כאן מהלך פנימי בכח הדבור, של משה.

מצד עומק הדברים, הנבואה של משה רבנו במצרים, או קודם לכן, כאשר הוא היה במדין אצל יתרו, והנבואה של משה רבנו לאחר היציאה ממצרים במתן תורה, היא לא אותה נבואה. כאשר נרפא משה רבנו, הרי שישנה כאן נבואה, ממקור פנימי יותר.

נמצא, שאנחנו רואים במשה רבנו, שהיו שני זמנים של נבואה. היה זמן שמשה היה נביא בבחינת- כבד פה וכבד לשון, ואהרן אחיך יהיה נביאך, והיה זמן שמשה רבנו היה נביא- לאחר שהוא נרפא.

הרי שמתגלה כאן לפנינו שתי צורות של נבואה. נבואה במהלך- שכח הדבור לא נמצא בהתגליה, ונבואה במהלך- שכח הדבור נמצא במהלך של התגליה, במהלך דתיקון, גילוי הרפואה דמתן תורה.

הרי שמתבאר לפנינו, שאנחנו רואים כאן במשה רבנו, שיש שתי לשונות כיצד משה רבנו נתנבא, מחד- הוא נתנבא ככל הנביאים כולם ב'כה' אמר ה', ומאידך- הוא נתנבא ב'זה' הדבר. הרי שאנחנו רואים הקבלה לזה, בזמנים, בצורת האופן של הנבואה של משה רבנו, שיש אופן של נבואה כאשר הדבור הוא לא נמצא בשלמותו, ויש אופן של נבואה כאשר הדבור נמצא בשלמותו.

לא כן עבדי משה, פה אל פה אדבר בו, ומראה ולא בחידות, ותמנת ה' יביט.

בזמן שנאמר במשה 'כבד פה וכבד לשון', הרי- שלא היה כאן את ההתגליה של 'פה אל פה אדבר בו', הרי שמצד כך, הוא היה ככל הנביאים כולם, 'כה אמר ה'', שזו בחינת היציאה ממצרים, 'כה אמר ה' כחצות הלילה'.

מה שאין כן מצד הנבואה של 'פה אל פה אדבר בו'- זו נבואה של ברירות, ומראה ולא בחידות, בחינת 'זה', כולם הצביעו באצבע ואמרו 'זה קלי ואנוהו'. בחינת ההתגליה של 'זה', היא במהלך דתיקון של משה, שנאמר מצד כך- 'לא כן עבדי משה', שהוא איננו דומה לכל הנביאים, 'פה אל פה אדבר בו', זו בחינת 'זה הדבר', שמתגלה בנבואתו של משה רבנו.

ה.

הנבואה של משה רבנו, היא נבואה שיש לה שני שורשים.

יש לה את השורש של- קודם מתן תורה, שזו נבואה ככל הנביאים כולם, 'כה אמר ה' כחצות לילה', שזו נבואתו של משה במהלך של גלות, של 'כבד פה וכבד לשון' בהיותו במצרים. ויש את הנבואה- שמתגלה במהלך שאין בו חטא, במהלך של מתן תורה, ואף שלאחר מכן חטאו בעגל, אבל משה לא היה בעולם, ונשאר אצלו מהלך של 'כי קרן עור פניו', ומצד תפיסת הנבואה, זהו גילוי של- 'זה הדבר'.

אבל באמת, החילוק בין קודם הגאולה שהוא זמן הגלות, ללאחר הגאולה- הוא מצד החיצוניות.

אבל, מצד נקודת הפנימיות- השורש של הגאולה והשורש של הגלות הם אחד, כמו שכתוב בספרים- שניהם זה אותיות גימ"ל למ"ד- ג"ל.

הן הגלות והן הגאולה- שורשן אחד. אלא שמצד ההתפשטות- יש את ההתחלקות בין זמן הגלות לזמן הגאולה, אבל בשורש- יש אחדות, אחדות גמורה של קודם הגלות, הגלות, ולאחר הגלות שהוא זמן הגאולה.

ובעומק אם כן, המצב של משה רבנו בבחינת קודם הגלות שדבורו היה בשלמות, והמצב שדבורו של משה נגז, והמצב השלישי שדבורו של משה חזר להיות בהתגליא, בעומק- זה אחד, זו בחינת האחדות של ה'כה' עם הבחינת 'זה'. האחדות של ה'כה' עם בחינת 'זה'- זוהי אחדות של דבור שאיננו בשלמות עם דבור שהוא בשלמות, זו האחדות של זמן הגלות שהדבור לא היה בשלמות, עם זמן הגאולה שהדבור הוא בשלמות.

1.

צריך ביאור מהי האחדות שכוללת את שתי בחינות הנבואה- את הנבואה שנקראת 'כה' ואת הנבואה שנקראת 'זה'?

ברור הדבר בעומק, ששורש הדבר- הוא למעלה מה'כה' ולמעלה מה'זה'.

כי מצד ההתפרטות, שיש 'כה' ויש 'זה', הרי שאין אחדות גמורה, רק אחדות חיצונית יכולה להיות. מה שאין כן העומק הפנימי שכולל את שניהם, הוא למעלה מההתפשטות של הצורה של בחינת 'כה' וההתפשטות של הצורה בבחינת 'זה'. זוהי נבואה בלי צורה, ומצד כך- יש את ההתכללות של בחינת 'כה' בבחינת 'זה'.

ביאור הדברים.

מצד הגלות, שזו בחינת אבלות, נאמר- אָבֵל אין לו פה, זו בחינה שהפה בגלות, מה שאין כן מצד הגאולה- יש לו פה, יש דבור, שזה החילוק בין קודם הגלות, וגלות מצרים, ללאחר הגאולה- שהדבור היה בגלות, ולאחר מכן יצא לגאולה.

אבל שורש האחדות- הוא מעולם שלמעלה מעולם הדבור.

2.

ביאור הדברים.

הדומם נקרא דומם- מלשון דממה.

אין הכונה שאפשר להגדיר אותו כשתיקה, כי כל דבר יש לו סוד הפכים, ולעניננו, סוד הפכים- יש דבור ויש שתיקה. דבר ששייך בו דבור- ההעדר של הדבור שלו מוגדר כשתיקה. אבל דבר שמצד העצמיות שלו אין בו מציאות של דבור- הרי שאי דבורו אינו מוגדר כשתיקה, מפני שאין לו אפשרות לדבר.

כאשר באנו לדון באחדות של העדר הדבור, (בין שזה העדר גמור או העדר חלקי, אבל עכ"פ החלק של מדבר הוא בחינת העדר דבור), לבין האחדות של הדבור, הרי- שצריך לעלות לאותו עולם שלא קיימים בו ההפכים הללו. העולם של קיימים בו ההפכים הללו- זהו אותו עולם של מציאות, שלא שייך שיהיה דבור, ולכן גם לא שייך להגדיר את זה כשתיקה. כי מקום שאין בו דבור בעצם, העדר הדבור לא מוגדר כשתיקה.

אתה הוא עד שלא נברא העולם, ואתה הוא משנברא העולם.

'משנברא העולם'- היו העשרה מאמרות, ובהתגליא במתן תורה, אלו העשרה דברות- אמירה ודבור. מצד ה'משנברא העולם', שכל תפיסת הבריאה היא מצד המהלך של אמירה ודבור, הרי שמתגלה תפיסה של סוד ההפכים- שתיקה ודבור, שתיקה ודבור.

מה שאין כן מצד, ה'אתה הוא עד שלא נברא העולם'- לא שייך כביכול מהלך של דבור, אין למי לדבר! זו לא שתיקה שהיא ההיפך של הדבור, אלא אין כאן מציאות אצל מי לדבר!

כלשון הגמ' בכתובות, 'ראוה מדברת', שדבור הוא לשון זיווג, אם כן- שייך מהלך של דבור רק במקום שיש שניים. אבל מצד ה'אין עוד מלבדו' כפשוטו, 'אתה הוא אחד עד שלא נברא העולם'- לא שייך מהלך דבור. אין דבור- לא מצד ההפכיות שמוגדרת כשתיקה, אלא יש כאן תפיסה פנימית של עולם, שמצד הבעצם של העולם לא שייך מציאות של דבור.

זה סוד ההתכללות של הדבור והשתיקה!

הדבור והשתיקה יכולים לקבל התכללות, רק למעלה מהעשרה מאמרות, למעלה מהעשרה דברות. בתוך העשרה מאמרות בתוך העשרה דברות, יש כאן כבר את גדר ההפכים- יש אמירה, אין אמירה, יש דבור, או אין דבור.

סוד ההתכללות הוא- בלמעלה מהעשרה מאמרות בלמעלה מהעשרה דברות.

זה גופא העומק של ההתכללות של כל הנביאים כולם במשה רבנו. כל הנביאים כולם נתנבאו ב'כה אמר ה' כחצות הלילה', משה רבנו מוסף עליהם שנתנבא ב'זה הדבר'. ההתכללות של ה'כה' וה'זה', שזו בחינת הבל- זה הבל שמהבל את האמירה, שמהבל את הדבור, הוא למעלה מהאמירה, הוא למעלה מהדבור.

ח.

ויהי בהיותם 'בשדה'- כך נאמר אצל קין והבל, ויצא יצחק לשוח 'בשדה'- זה מקום של דבור, זה מקום של תפילה. מצד מה שהם נכנסו למקום ששייך בו דבור- שייך זיווג, שייך התאחדות בין קין והבל, ומצד כך- שייך היפך הזיווג, ביטול של הבל.

מה שאין כן מצד העולם היותר עליון, למעלה מה'לשוח בשדה', במקום שאין שם דבור כלל- לא היה שייך שיהיה משא ומתן בין קין והבל, וכן לא היה שייך את החטא הקדמון בין הנחש וחווה, שהתחיל במהלך של דבור, שהנחש דיבר עם חווה. כאשר שוללים את נקודת הדבור- אין ביטול של הבל ואין את החטא הקדמון, ואז יש את ההתכללות הגמורה באין סוף, שזה למעלה מהנבראים, למעלה מהעשרה מאמרות, למעלה מהעשרה דברות.

שורש כל החטאים כולם- הוא בדבור!

כולם במחשבה איתברירו. עולם המחשבה עצמו- אין בו חטא, הוא למעלה מהמציאות של החטא. עיקר החטא, השורש שלו- בעולם הדבור.

התיקון של הדבור, התיקון של העשרה מאמרות, של העשרה דברות- הוא ההתכללות שלהם במקום שלמעלה מהאמירה, למעלה מן הדבור.

'בורא ניב שפתיים, שלום שלום לרחוק ולקרוב'.

מצד הניב שפתיים- יש דיבור, יש 'שלום לרחוק', ויש 'שלום לקרוב', יש רחוק ויש קרוב, יש הדרגה של העשרה מאמרות, העשרה דברות.

מה שאין כן מצד האישתקיל מילוליה, שלילת הדבור, העליה לעולם שלמעלה מהאמירה, שלמעלה מן הדבור, מצד כך- אין מציאות של חטא. זה לא תיקון לחטא, אלא זה גילוי של עולם שלמעלה מן החטא, ומצד כך- יש את ההתכללות בחזרה של שורש נשמתן של קין והבל במקורם, יש את האחדות הגמורה.

ט.

הרי שמצד התפיסה של השתא, שההתגליא היא העשרה מאמרות, העשרה דברות, שורש לכל- הוא משה רבנו שנקרא 'אדון הנביאים' מלשון 'ניב שפתיים'. מה שאין כן מצד התפיסה שלמעלה מן הדבור- אין בחינה של נבואה, מלשון 'ניב', אלא מלשון דבקות.

גילוי משיח- הוא למעלה מעולם הנבואה!

מיום שחרב בית המקדש ניטלה נבואה מן החכמים וניתנה לשוטים ולתינוקות, כמו שאומרת הגמ' בבבא בתרא (יב:).

עומק הדברים.

דעת- גנוז בפומיה, ובאיוב נאמר- איוב לא בדעת ידבר.

הרי שיש שלשה מדרגות- יש דבור שהוא בדעת, יש דבור שהוא למעלה מן הדעת, ויש שתיקה גמורה בעצם.

מצד שית אלפי שנים, מצד סוד הדעת- הרי שהדבור הוא בדעת, דעת גנוז בפומיה ומשם כח הדבור. מצד הממוצע בין השתיקה לדבור- יש מהלך של 'איוב לא בדעת ידבר', ניטלה נבואה מן החכמים שיש בהם דעת וניתנה לשוטים ולתינוקות, שזו בחינת 'איוב לא בדעת ידבר'. הרי, שאין כאן עקירה גמורה של כח הדבור, אבל אין בדבור כח של דעת, אלא הוא יונק מהאין הנעלם, זהו דבור, אבל לא בהתפשטות גמורה של יש, אלא יש כאן יניקה מה'לא בדעת ידבר'.

מה שאין כן למעלה מהמהלך של 'לא בדעת ידבר'- יש את השתיקה העצמית, שאין כאן המשכה כלל- זה סוד הגאולה, בחינת נבואתו של משיח.

הרמח"ל מבאר בדרך ה', שהנבואה יש בה שני חלקים-

פנימיות הנבואה, הענין שלה- ההתדבקות אליו יתברך שמו, והחיצוניות של הנבואה, היא- מה שהנביא מקבל ידיעות, הן בצורה של מראה, 'ומראה ולא בחידות', והן בצורה של דבור, 'פה אל פה אדבר בו', אבל הן המראה והן הדבור של הנבואה- אינן אלא התילדות מתפיסת עומק פנימיות הנבואה, שהיא ההתקשרות אליו יתברך. עצמיות הנבואה, פנימיות הנבואה- זו התדבקות הנפש ליוצרה. ההמשכה שנוולדת מכח הנבואה- היא ענין של מראה, ענין של דבור.

ובלשון ברירות, הרי, ששורש הנבואה- הוא בכתר, הוא בדבקות, מה שאין כן מצד ההמשכה- יש בחינה של ראייה, שזו בחינת חכמה, 'לבי ראה הרבה חכמה', ועל זה נאמר- 'במראה'. ומצד מה ש'בחכמה יבנה בית', שכח הראיה מתפשט עד המלכות,

יש בחינה של דבור, ועל זה נאמר- 'פה אל פה אדבר בו'.

הרי שעומק הנבואה- הוא בסוד הכתר, ובחינת המשכת הנבואה- הוא מבחינת חכמה עד מלכות.

אשר על כן, מצד הנבואה של שית אלפי שנים, שמשה רבנו נקרא 'אדון הנביאים'- זוהי נבואה של 'ומראה', שזה שורש הנבואה, וההתפשטות הוא הדבור.

מה שאין כן נבואתו של משיח- היא לא נבואה שיש בה ידיעה, שיש בה מראה, והיא לא נבואה שיש בה דבור, אלא היא נבואה רק מצד תפיסת קומת פנימיות הנבואה, שכל ענינה- ההתקשרות האמיתית אליו יתברך שמו, זו נבואתו של משיח.

נבואתו של משיח, היא נבואה מעולם, שהמהות של הנבואה- היא בלי המשכה, אלא התכללות במקור העליון, התדבקות אליו יתברך.

י.

'הבל הבלים אמר קהלת, הבל הבלים, הכל הבל'-

שבעה הבלים- כנגד שבעה ימי בראשית. שלמה המלך קרא תגר על הכל, כלומר- הוא בא להבל את כל המציאות. זה סוד הנבואה בשורש.

נבואה מצד 'כה', ונבואה מצד 'זה', עד שאין את ההתכללות של נבואת 'כה' בנבואת 'זה'- אין את ההבל, את הבטול של הנבואה עצמה, כלומר את חיצוניות הנבואה שהיא בחינת מראה, ובחינת דבור.

מצד תפיסת ימות בנין הבית- היתה בחינה של נבואה, נבואתו של משה.

אבל מצד יום שחרב בו בית המקדש נולד משיח- הרי שמתחילה להתגלות נבואתו של משיח, ומצד כך אמרו, ניטלה נבואה מן החכמים וניתנה לשוטים ולתינוקות. כלומר, יש כאן כבר את הבטול של הדעת שבנבואה, ואת הבטול של המראה של הנבואה, אבל עדיין יש המשכה לידיעה.

מה שאין כן בסוף יומין דגלותא- מה שאומרת הגמ' בברכות, מי שהשכים ונפל לו פסוק לתוך פיו, הרי זו נבואה קטנה- זה מצד המהלך של 'מי שהשכים', אבל מצד סוף יומין דגלותא שנקראת 'אילת השחר', שזה סוף הלילה- הרי אין כאן את ה'השכים', וממילא אין המשכה של נבואה כלל שנפל לו פסוק בפומיה, שזו בחינת לא בדעת ידבר, אלא- כולו חושך. והרי, שגם אין את ה'פסוק לי פסוקך' שזו בחינת נבואה של שוטים ותינוקות, אלא- יש העלם גמור, העדר של ידיעה. כלומר, אין המשכה מה'לא ידע' ל'ידע', אלא, יש כאן 'לא ידע' בלבד.

וזה גופא- השורש להמשכת אורו של משיח, שהנבואה כל ענינה היא- התדבקות. כי כאשר יש לנביא מציאות, שההתדבקות בו יתברך מולידה ידיעה, הרי שבעומק יש כאן סתירה בין החיצוניות לפנימיות- כי הפנימיות היא התדבקות ב'לית מחשבה תפיסא ביה', והחיצוניות היא ידיעה בנבואים, כי בו יתברך לא ידענו. מה שאין כן כאשר פנימיות הנבואה מתגלה בחיצוניות הנבואה- וכשם שבפנימיות הנבואה אין השגה של מהות, אלא תפיסת הנפש בהתאחדות הגמורה בו יתברך, כך גם בחיצוניות מאיר האור שאין תפיסה, ומצד כך לא שייך לא מראה ולא דבור.

זו- נבואתו של משיח!

אנחנו מוצאים, שהקב"ה אמר למשה רבנו- לאסוף שבעים איש מזקני ישראל, ולהמשיך עליהם את הנבואה. אלדד ומידד קינאו למשה, ומשה רבנו אמר- 'מי יתן [והיה] כל עם ה' נביאים'.

העומק, שכל הכנסת ישראל כולה תהיה נביאים, ענינו- מצד סוד העיגולים שיש את הכולכם שווים- יש מהלך שכולם נביאים.

כלומר עומק הדברים.

מצד גדלות המוחין וקטנות המוחין, הרי- שיש חילוק קומה בתוך הכנסת ישראל. אבל מצד ה'לית מחשבה תפיסה ביה'- אין חילוק, כי אף אחד אינו יודע במהותו יתברך. כאשר בעולם מאיר, אור של- ה'לא ידע', של ה'לית מחשבה תפיסה ביה', וכולם דבקים בכך, הרי שמצד כך- 'כל עם ה' נביאים', וה'מי יתן' זו לא בחינה של בקשה בלבד, אלא זה יהיה באיתגליא בימות משיח, כמו שכתוב בחז"ל.

כלומר, המהלך לגלות את כולם נביאים, הוא- מצד שלילת ה'אני', ולא מצד קומת בנין ה'אני'.

מצד נבואתו של משה, שהנביא מקבל ידיעה, או שהוא רואה דברים, הרי שזו נבואה בתפיסה של מקבל, ומצד מקבל- יש חילוק של מדרגות. מה שאין כן מצד נבואתו של משיח, מצד כך- 'כל עם ה' נביאים'. 'כל עם ה' נביאים', כלומר- שאין חילוק. אם יש יחס למקבלים- אז יש חילוק, אבל נבואה שכל ענינה בטול תפיסת המקבל- אז אין חילוק בין הכנסת ישראל, וכולם נביאים.

זה מה שאמרו חז"ל- אלדד ומידד מתנבאים במחנה, מה התנבאו? 'משה מת ויהושע מכניס'.

'משה מת' כלומר- זו ההתכללות של נבואתו של משה בשורשה, ומצד ההתכללות של משה בשורשו- 'מי יתן והיה כל עם ה' נביאים'. מצד התכללות הדעת, הרי שהנבואה היא לא ביחס לכלי המקבל, אלא ביחס לשלילה- שהמקבל לא משיג ולא תופס, ומצד כך יש אחדות בכל הכנסת ישראל.

זה סוד הנדר, שענינו- הפקעת הנברא מלהשתמש בדבר, והחזרתו למקום העליון. דייקא כאן, מתגלה בחינת נבואתו של משה שנקראת 'זה הדבר'- מצד ההתכללות של 'זה הדבר' ב'כה', הרי שיש את ההבל, שהיא- ההבלות, ההתכללות של הנבואה של ה'ניב שפתיים', וגילוי פנימיות נקודת הנבואה, שהיא- ההתדבקות בו יתברך שמו.

- [\[פרשה תשס"ה 1\]](#)

Source: <http://bilvavi.net/shiur/מטות-042> פרשתהשבועתסה-

Links

[1] <http://bilvavi.net/5765parsha>